

افغانستان: ردیف ۲

حکومت افغانستان با وجود تلاش‌های قابل ملاحظه در مبارزه با قاچاق انسان، حد اقل معیارات محو قاچاق انسان را تکمیل نمی‌کند. در مقایسه به دوره گزارش دهی قبلی، حکومت تلاش‌های روز افزونی را از خود نشان داده، بنابر همین دلیل افغانستان در ردیف ۲ قرار گرفته است. حکومت با توشیح و انفاذ تعدیلات جدید در قانون جزا، تلاش‌های خود را برای مجازات جرایم قاچاق انسان شدت بخشیده و ارتکاب اعمال مربوط به بچه‌بازی را فعل جرمی توصیف کرد [فعلی که مردان برای تفریح و سرگرمی اجتماعی و جنسی از پسران بهره‌کشی می‌کنند]. حکومت مجنی‌علیهم یا قربانیان بیشتر قاچاق انسان را مورد شناسایی قرار داده و در همکاری با یک سازمان بین‌المللی رهنمود آموزشی را به هدف مبارزه با قاچاق انسان، به‌شمول طرزالعمل‌ها در مورد شناسایی مجنی‌علیه، تسوید و نهایی سازد. بر اساس پالیسی وضع شده از سوی حکومت افغانستان، اردوی ملی افغانستان نمی‌تواند که اطفال را استخدام کند، و همچنین طرزالعمل‌هایی را برای انفصال اطفال ذیدخل در منازعات و درگیری‌های مسلحانه و مراقبت از آنها، ایجاد نمود.

همچنان حکومت قطعه محافظتی اطفال را تشکیل کرد تا از استخدام اطفال در نیروهای امنیتی جلوگیری شود، و از ماه اپریل الی جون ۲۰۱۷، از استخدام ۷۹ طفل عملاً جلوگیری شده است. اما با آنهم، حکومت قادر به برآورده ساختن معیارهای نسبی در چندین عرصه کلیدی نشده است. باوجود ادعاهای باوری در باره همدستی و شراکت مقامات در جرایم، مخصوصاً در بهره‌برداری و سوء استفاده جنسی، استخدام غیر قانونی و کار گرفتن از اطفال توسط نیروهای امنیتی افغان، حکومت هیچگونه اقدامات روی دست گرفته شده جدید برای تعقیب عدلی یا محکومیت مقامات در رابطه به قاچاق انسان را گزارش نه داده است. مامورین حکومتی در سطوح ولسوالی و ولایت به تلیق و عدم تفکیک قاچاق انسان یا ترافیک انسان و قاچاق ادامه داده و تعداد زیاد آنها نه‌توانسته اند که قربانیان قاچاق یا ترافیک انسان را شناسایی کنند، که همین امر به توقیف و تعقیب عدلی قربانیان بی‌شمار به‌حیث مجرم، منتج گردیده است. فعالیت‌های محافظتی و مراقبتی برای قربانیان به طور کلی کافی نمی‌باشد، زیرا حکومت‌حکومت طرق و پروسه‌های معیاری شناسایی قربانی را در جریان دوره گزارش دهی تطبیق نه‌کرده است و بعد از عدم تأمین مصارف از سوی مرجع تمویل کننده، یگانه سرپناه حکومتی برای اقامت کوتاه مدت قربانیان حکومتییز مسدود شده است.

پیشنهادات و سفارشات برای افغانستان

استخدام غیرقانونی و کار گرفتن از اطفال توسط نیروهای امنیتی افغان توقف داده شود و اطفال از صفوف گروه‌های حکومتی و غیرحکومتی بیرون کشیده و محافظت، مراقبت و حمایت استقرار مجدد مورد نیاز به قربانی برایش فراهم شود؛ حین رعایت و تطبیق طی مراحل قانونی، امور مربوطه کشف، تحقیق و تعقیب عدلی را به‌شمول مجریان و تطبیق کنندگان قانون، منسوبین نیروهای مسلح که به دست داشتن در سوء استفاده مانند بچه بازی متهم استند افزایش داده و مرتکبین آن را به‌طور عادلانه مجازات کند؛ مجازات قربانیان به‌خاطر ارتکاب تخلفاتی که مستقیماً پیامد قربانی شدن قاچاق انسان باشد، به‌شمول منع و توقف تعقیب عدلی جرایم اخلاقی و ارجاع قربانیان قاچاق اطفال به مراکز اصلاح و تربیت اطفال، متوقف گردد؛

طرز العمل های کاری معیاری برای شناسایی قربانی و ارجاع آن به مراکز اصلاحی و تربیتی به‌طور رسمی اتخاذ و نشر شود و چگونگی استفاده از آن به مامورین مربوطه آموزش داده شود؛ فصل پنجم قانون جزا را تعدیل نماید تا مجازات جرم بچه بازی شدت یافته و با مجازات تعیین شده برای سایر انواع و اشکال قاچاق انسان در ردیف یکسان قرار گیرد؛ ظرفیت قطعات مبارزه با قاچاق و ترافیک انسان در وزارت امور داخله به‌شمول افزایش تعداد کارمندان ساحوی و کسب اطمینان از توانایی آنها در تفکیک قایل شدن بین قاچاق مواد ممنوعه و قاچاق انسان، تقویت داده شود؛ ظرفیت کمیسیون عالی مبارزه با جرایم اختطاف و قاچاق انسان/قاچاق مواد مخدر به منظور هماهنگی و گزارش‌دهی فعالیت های حکومتی بر ضد قاچاق انسان ارتقا یابد؛ به تعلیم مامورین در سطوح ملی، ولایتی و محلی در باره تعریف قاچاق انسان و نیز شناسایی، محافظت و استراتژی‌های تطبیق قانون ادامه دهد؛ تلاش‌ها به منظور جمع آوری، تحلیل و گزارش دقیق معلومات مبارزه با قاچاق انسان بیشتر شود؛ برای حمایت طویل‌المدت از برنامه های اصلاحی قربانیان، منابع اختصاص داده شود؛ و به مقامات حکومتی، مخصوصاً منسوبین وزارت های امور داخله و دفاع در باره قانون منع استخدام اطفال آگاهی داده و اذعان شود که این قوانین را با تعقیب عدلی تطبیق نماید.

تعقیب عدلی

به‌طور کلی حکومت تلاش‌های خود را به منظور تنفیذ قانون افزایش داده است، اما هیچ‌گونه کار و فعالیت را به هدف تعقیب عدلی یا محکومیت مستند و مستدل مامورین گزارش نه‌کرده است، و سطح تحقیقات عمومی، تعقیب عدلی و محکومیت‌ها به تناسب بزرگی این مشکل در حد پائین باقی مانده است. قانون مبارزه علیه قاچاق انسان و قاچاق مهاجرین - ۲۰۱۷، قاچاق و بهره‌کشی جنسی و کاری را به‌شمول بچه بازی [فعلی که مردان به‌خاطر سرگرمی و تفریح اجتماعی و جنسی از پسران بهره‌کشی می‌کنند]، اعمال جرمی توصیف کرده است. این قانون برای مرتکبین مجازات بین پنج و هشت سال زندان را وضع کرده؛ برای حالات مشدده بین ۱۰ الی ۱۵ سال مجازات افزایش داده شده و در صورت گماشته شدن مجنی علیه در جنگ مسلحانه که منجر به مرگ وی گردد، مجازات اعدام وضع می‌شود. این مجازات در باره بهره‌کشی جنسی مشدده بوده و با سایر جرایم متناسب می‌باشد. حکومت کود جدید جزا را توشیح کرد که در ماه فیروزی سال ۲۰۱۸ نافذ گردیده و تعدیلات وارده در آن جاگزین احکام قانون نشر شده در سال ۲۰۱۷ گردید. ماده ۵۱۰ کود جزای جدید بهره‌کشی جنسی و کار اجباری به‌شمول بچه بازی را اعمال جرمی توصیف کرده است. ماده ۵۱۱، مجازات ارتکاب جرم قاچاق انسان را که مجنی علیه مرد و دارای سن بیشتر از ۱۸ سال باشد با تعیین مجازات حبس طویل ۵ الی ۱۰ سال، و مجازات حبس طویل ۱۰ الی ۱۶ سال در صورتی‌که مجنی علیه طفل یا زن باشد و یا هم در فعل بچه بازی مورد بهره‌کشی قرار گرفته باشد، افزایش داده است. ماده ۵۱۲ حالات مشدده در جرم قاچاق انسان را تصریح نموده و مجازات حبس طویل ۱۶ الی ۲۰ سال را برای بهره‌کشی جنسی یا گماشتن اجباری مجنی علیه به جنگ مسلحانه تعیین کرده، و اگر مجنی علیه در جنگ مسلحانه کشته شود، مجازات ۲۰ الی ۳۰ سال وضع شده است.

مجازات تعیین شده فوق کاملاً دقیق بوده و در باره بهره‌کشی جنسی متناسب به سایر جرایم مشدده مانند تجاوز جنسی می‌باشد. به‌همین ترتیب، در کود جزای جدید، به‌طور مشخص، توصیف جرمی فعل بچه‌بازی در یک فصل جداگانه گنجانیده شده است. این فصل علاوه بر وصف جرمی صریح تخلفات بیشتر قاچاق انسان که مربوط به جرم بچه بازی است، مجازات خفیف‌تر نسبت به مجازات ماده ۵۱۰ را برای اعمال مشخص مرتبط با فعل بچه بازی تعیین کرده است. اکثریت مجازات تعیین شده به‌طور کافی سختگیرانه نبوده و نه هم متناسب با مجازات تعیین شده برای سایر جرایم سنگین مانند تجاوز جنسی می‌باشد. حکومت با استفاده از قانون محو خشونت علیه زنان که در سال ۲۰۰۹ نشر گردیده، نیز مرتکبین جرم قاچاق انسان برای بهره‌کشی جنسی را مورد تعقیب عدلی و محکومیت قرار داده اند.

در جریان دوره گزارش‌دهی، حکومت انجام دادن تحقیقات در باره ۱۳۲ قاچاقبر انسان و تعقیب عدلی ۷۳ تن دیگر، به‌شمول پنج اقدام به قاچاق انسان را گزارش نموده که نشان‌دهنده افزایش در مقایسه به آمار تحقیقات در باره ۱۰۳ قاچاقبر و تعقیب عدلی ۶۳ تن دیگر در دوره گزارش دهی قبلی می‌باشد. حکومت محکومیت ۳۳ قاچاقبر به‌شمول چهار اقدام به قاچاق انسان را در محاکم ابتدایی طی دوره گزارش دهی اخبار نموده است - تعداد محکومین نیز مساوی به تعداد محکومین دوره گزارش‌دهی قبلی می‌باشد. مجازات تعیین شده برای ۲۹ قضیه قاچاق انسان، به حبس شش ماهه الی ۲۱ سال می‌باشد؛ برای ۲۸ قضیه حبس یک سال یا بیشتر از آن خواسته شد و یکی آن به مجازات نامناسب حبس شش ماهه محکوم گردید. از میان چهار قضیه فیصله شده اقدام به قاچاق انسان، مجازات حبس از یکسال و یک ماه الی هشت سال تغییر نمود. حکومت تفصیلات دوسیه‌های مربوطه را گزارش ندادند بنابر این رسیدگی به کار اجباری یا بچه‌بازی مشخص نیست.

مامورین تطبیق‌کننده قانون و مقامات عدلی قضایی هنوز هم آگاهی اندک از قاچاق انسان دارند. در زبان دری، که وسیعاً در افغانستان به آن تکلم می‌شود، از نقطه نظر تاریخی دارای اصطلاح یکسان برای قاچاق انسان و قاچاق مهاجرین می‌باشد. مقامات تلاش کردند تا این مسئله را با شامل ساختن اصطلاحات و تعریفات جداگانه برای قاچاق انسان و قاچاق مهاجرین در قانون سال ۲۰۱۷ واضح کنند؛ اما برنامه‌های آموزشی مورد ضرورت برای کسب اطمینان از آگاهی مامورین مربوطه در باره اصطلاحات جدید، مخصوصاً در سطوح محلی و ولایتی محدود بوده است. قطعات مبارزه با قاچاق انسان و قاچاق مهاجرین وزارت امور داخله در ۳۴ ولایت و مرکز کابل با داشتن ۱۶ کارمند در مرکز و ۲ کارمند در هر ولایت، فعالیت دارند. مقامات تعداد پرسونل و دسترسی به منابع و آموزش ناکافی را تصدیق کرده اند. ادارات غیر حکومتی و سازمان‌های بین‌المللی با همکاری حکومت در زمینه فراهم آوری مکان، به تعداد ۶۵۶ برنامه ظرفیت‌سازی را در سال ۲۰۱۷ برای بیش از ۲۰۰۰۰ مامور حکومتی و اعضای جامعه مدنی به‌شمول رهبران مذهبی و حقوق‌دانان برگزار نمودند. در ختم دوره گزارش دهی، کمیسیون عالی به حمایت تخنیکی و مالی یک مؤسسه بین‌المللی، رهنمود آموزشی را نهایی ساخت تا ارگان‌های تطبیق‌کننده قانون در

افغانستان به شمول پولیس سرحدی، مامورین وزارت مهاجرین، کارمندان ریاست امنیت ملی، مؤسسات غیرحکومتی که به طور خاص در امر مبارزه با قاچاق انسان فعالیت دارند، مدیران سرپناه ها و خانه امن و رهبران جامعه را آموزش دهد.

همدستی و شراکت مقامات در قاچاق انسان هنوز هم به حیث یک مشکل جدی و فراگیر باقی مانده است. به اساس گزارش‌ها، تعدادی از مامورین حکومتی و امنیتی در فعل بچه‌بازی دخیل اند. در برخی از موارد، مقامات نظامی تحقیقات داخلی را آغاز کرده اند اما هیچ گزارشی وجود نداشته که مامورین حکومتی دخیل در همچو قضایا یا هر قضیه دیگر مرتبط با قاچاق انسان مجرم شناخته شون، درحالیکه تعقیب جزایی، محکومیت‌ها و مجازات طی دوره گزارش دهی به اوج رسیده است. بر اساس ارزیابی‌های انجام شده در گزارش سال ۲۰۱۴ کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان بیشتر اشخاص دخیل در فعل بچه‌بازی، به مامورین تطبیق کننده قانون، خرنوالان و قضات رشوه پرداخته و یا هم با آنها رابطه خویشاوندی داشتند که از تعقیب عدلی معافیت حاصل کرده اند. در فیروری ۲۰۱۷، یک قوماندان امنیه ولسوالی و شش منسوب نیروهای امنیتی به خاطر اشتراک در یک محفل بچه بازی گرفتار شدند؛ قوماندان امنیه ولسوالی در جریان گزارش دهی قبلی از سمت وظیفوی سبکدوش شد اما تا پایان دوره گزارش دهی سال ۲۰۱۸ هنوز هم منتظر محکومیت قطعی خود مانده بود. حکومت از اقداماتی که حکومت در برابر منسوبین نیروهای امنیتی صورت گرفته بود، هیچ گزارشی نهاده است. ملل متحد تداوم بهره‌کشی از اطفال توسط حکومت را در ساحات جنگی و غیر جنگی، به شمول حد اقل هفت قضیه به کار گماشتن از سوی پولیس ملی افغان، هفت قضیه از طرف پولیس محلی افغان و یک قضیه توسط ریاست امنیت ملی تائید کرده است. در یکی از قضایای تائید شده بهره‌کشی اطفال از سوی پولیس محلی افغان، از دو پسر برای بچه‌بازی بهره‌کشی شده است. گزارش‌هایی وجود داشتند که اشخاص مسلح و ملیشه‌های که از سوی حکومت حمایت می‌شوند، در نقش‌های غیر جنگی از اطفال بهره‌کشی کرده اند. ناظرین گزارش کرده اند که تعدادی از مامورین با دریافت رشوه، سن پسران را در اسناد هویت (تذکره) بالاتر از ۱۸ سال ثبت می‌کنند.

محافظت

حکومت تلاش‌های خود را برای شناسایی قربانیان شدت بخشیده است. حکومت معلومات مکمل در باره شناسایی قربانیان و آمار کمی را جمع آوری نکرده؛ اما کمیسیون عالی در مقایسه با سال ۲۰۱۶ که ۲۳ قربانی از طرف حکومت و ۹۳ تن دیگر آنها از سوی ادارات غیرحکومتی، شناسایی ۴۷۶ قربانی یا مجنی علیه احتمالی قاچاق را در سال ۲۰۱۷ گزارش داد. حکومت افزایش در تعداد قربانیان شناسایی شده را به ازدیاد نا امنی و فقر نسبت داده و اظهار نموده که اکثریت اشخاص شناسایی شده زیر سن بوده که به هدف انتقال شان به اروپا به خاطر کار، فریب خورده بودند؛ حکومت معلومات کافی را در باره این قضایا فراهم نکرده تا قاچاق انسان، قاچاق مهاجرین و سایر جرایم مربوطه از هم تفکیک شوند.

حکومت طرز العمل های سیستماتیک شناسایی قربانیان را در جریان دوره گزارش دهی مورد استفاده قرار نداد. حکومت اظهار داشته که مامورین در سطوح ولسوالی ها و ولایات هنوز هم به آمیختن و عدم تفکیک اصطلاحات "قاچاق انسان" و "قاچاق مهاجرین" ادامه می دهند، بنابر این تعدادی از این مامورین نتوانسته قربانیان قاچاق انسان را شناسایی کنند.

در همکاری با یک مؤسسه بین المللی، کمیسیون عالی رهنمود آموزشی را برای مامورین حکومتی و اعضای جامعه مدنی ایجاد کرد که در بر گیرنده شاخص های قاچاق انسان و طرز العمل های کاری معیاری برای شناسایی و ارجاع قربانیان به سرپناه ها یا مراکز اصلاحی می باشد. کمیسیون عالی و مؤسسه بین المللی رهنمود مذکور را در ختم این دوره گزارش دهی نهایی کردند، بنا بر همین دلیل تا هنوز تطبیق و گسترش آن آغاز نشده است. پولیس فاقد رهنمود ها و وجه مالی می باشد تا مراقبت های اساسی (به شمول آب و غذا) را برای قربانیان در جریان تحقیقات فراهم سازد. در بعضی موارد، افسران پولیس برای فراهم آوری مراقبت های اساسی قربانیان از جیب خود پول می پردازند. وزارت کار، امور اجتماعی، شهدا و معلولین برای قربانیان قاچاق، به شمول آنهایی که از سایر کشور ها به افغانستان عودت کرده اند، خدمات ثبت و راجستر، ارجاع [به سرپناه یا مراکز اصلاحی]، و خدمات اجتماعی را فراهم نموده است؛ اما معلومات بیانگر چنین تلاش ها را توضیح نهموده است. برای محافظت و مراقبت از زنان به تعداد ۲۹ خانه امن یا سرپناه در ۲۱ ولایت از سوی سازمان های غیرحکومتی فعالیت دارند و خدمات محافظتی، حقوقی و اجتماعی را برای قربانیان انائیه خشونت فراهم می کنند، که برای قربانیان قاچاق قابل دسترس می باشد. وزارت امور زنان تمام خانه های امن یا سرپناه زنان را از طریق انجام دادن نظارت ساحوی کنترل کرده و مقررات و رهنمود آن را ترتیب و تنظیم میکند تا از مطابقت فعالیت های خانه های امن با مقررات و رهنمود اطمینان کسب نماید، و از کمیته های هماهنگی ملی و ولایتی میزبانی می کند تا روی یافته های آنها در جریان نظارت و کنترل ساحوی بحث نموده و و چالش ها را مورد شناسایی قرار دهند.

مراکز رهنمایی فامیل ها در ۱۹ ولایت خدمات حقوقی و اجتماعی را برای زنان و اطفال به شمول قربانیان قاچاق فراهم می کند. شبکه عملکرد محافظت اطفال، تعدادی از سازمان های غیرحکومتی، جامعه مدنی و نهادهای حکومتی تحت نظارت وزارت کار، امور اجتماعی، شهدا و معلولین خانه های امن یا سرپناه و بعضی خدمات محافظتی را برای اطفال قربانی ۱۱۰ ولسوالی فراهم کرده. دو سرپناه برای قربانیان قاچاق انسان به هدف کار اجباری و بهره کشی جنسی، به شمول یک سرپناه مخصوص برای پسران زیر سن ۱۸ سال، از سوی سازمان های غیر حکومتی در کابل فعالیت دارد. بعضی اوقات حکومت طفل قربانی را به پرورشگاه ارجاع کرده اما با آنها تعدادی از اطفال در پرورشگاهها در معرض قاچاق انسان قرار گرفتند.

سرپناه مؤقت برای مجنی علیهم قاچاق انسان در کابل که ملکیت حکومتی بوده و از سوی مؤسسه بین المللی اداره می شد، بعد از توقف کمک مالی مرجع تمویل کننده، در جریان دوره گزارش دهی مسدود گردید. نبود سرپناه برای مجنی علیهم/قربانیانی که به سن بلوغ رسیده اند، هنوز هم به شکل خود باقی مانده است.

حکومت قربانیان را تشویق نکرد تا در تحقیقات اشتراک کنند؛ حکومت برای مجنی علیهم/قربانیان خدمات حمایتی، امنیتی یا محافظتی را فراهم نساخته تا بهطور مسئول و عاری از خطر در تحقیقات کمک کنند. بر اساس قوانین نافذ در افغانستان، قربانیان خارجی می‌توانند که بهطور مؤقت برای مدت حد اقل شش ماه در افغانستان باقی بمانند. در گزارش سال ۲۰۱۷، از شناسایی هیچ مجنی علیه/قربانی خارجی تذکر نرفته است.

بعضی اوقات مقامات ذیصلاح با مجنی علیهم/قربانیان بهشمول اطفال صرف بهخاطر عدم همراهی شخص محرم و یا ارتکاب جرایم اخلاقی، همانند مجرم رفتار می‌کنند؛ مامورین هنوز هم به توقیف، حبس و یا مجازات مجنی علیهم/قربانیان بهخاطر فحشا یا مقاربت جنسی غیر قانونی (خارج از ازدواج) بدون در نظرداشت وادار شدن جبری به فحشا یا فرار از شوهر بهخاطر اجبار به فحشا، ادامه داده اند. گاهی هم مامورین مجنی علیهم/قربانیان را بنا بر طی مراحل اسناد جعلی مورد تعقیب عدلی قرار داده اند. ماده ۵۱۸ کود جزای جدید حکم نموده که یک مجنی علیه/قربانی قاچاق بهخاطر ارتکاب جرایم و یا استفاده از اسناد تزویر شده مسافرت در حالی که مجنی علیه/قربانی قاچاق باشد، مورد تعقیب عدلی قرار نمی‌گیرد. مسئولین بعضی اوقات در صورت نبود مکان کافی در سرپناه‌ها و خانه‌های امن، مجنی علیهم/قربانیان اناث و ذکور را محبوس کرده اند. بر اساس گزارش‌های سازمان‌های غیر حکومتی، تعدادی از مجنی علیهم/قربانیان قاچاق اطفال در مراکز اصلاح و تربیت اطفال تحت حجز قرار داده شده اند، و حتی در بعضی اوقات برای چندین سال آنجا مانده اند. قربانیان ذکور قاچاق بهشمول کسانی که محکوم به بچه‌بازی بودند، در بعضی قضایا به مراکز اصلاح و تربیت اطفال ارجاع می‌گردند. در جریان این دوره گزارش‌دهی، چهار قربانی فعل بچه‌بازی که قبلاً گرفتار شده بودند، بدون وارد شدن رها شدند. حکومت اطفال استخدام شده به‌حیث سرباز از سوی به گروه‌های نظامی حکومتی و غیر حکومتی را از صفوف محاربه منفصل نه‌کرده، خدمات حمایتی ادغام مجدد را برای آنها فراهم نهنموده و یا به آن ارجاع نه‌شده اند.

جلوگیری

حکومت تلاش‌های خود را برای جلوگیری قاچاق افزایش داده. در ماه اگست ۲۰۱۷، کمیسیون عالی به یک اداره مستقل حکومتی در چارچوب وزارت عدلیه ارتقا یافت؛ اکثریت کارمندان این اداره در میان دیگر مسائل حقوق بشری، بیشتر روی قاچاق کار می‌کردند. کمیسیون عالی ۱۲ وزارت خانه و اداره در جریان سال ۲۰۱۷ سه بار با هم تشکیل جلسه دادند، اما همه وزارت‌خانه‌ها در این جلسات شرکت نه‌کردند. یک کمیته تخنیکی کاری هشت جلسه را در سال ۲۰۱۷ برگزار کرد و مستقیماً با سازمان‌های بین‌المللی و سازمان‌های غیر حکومتی همکار گردید تا پالیسی‌های این کمیسیون را تطبیق نمایند.

کمیسیون‌های ولایتی مبارزه با قاچاق در ۳۳ ولایت فعالیت‌ها را هماهنگ کردند تا پالیسی ایجاد شده از سوی کمیسیون عالی را تطبیق نمایند، اما کمیسیون عالی فعالیت صرف ۱۶ آن را در جریان دوره گزارش دهی تأیید کرده است. حکومت به تلاش‌های خود برای تطبیق پلان عمل ملی که قرار است در ماه اپریل

۲۰۱۸ ختم شود، ادامه داده است. کمیسیون عالی در همکاری با یک سازمان بین المللی، مسوده اولین گزارش ملی را تهیه و ترتیب کرد تا تمایلات، قوانین و دیدگاه‌های اجتماعی را در باره قاچاق انسان به‌طور جامع و همه جانبه مورد بررسی قرار دهد؛ کمیته تخنیک از این تحقیق حمایت کرد اما قادر به متقاعد ساختن سایر وزارتخانه‌ها برای جمع‌آوری و تشریح احصائیه‌ها و ارقام قاچاق انسان نشد. کمیسیون عالی، در همکاری با مؤسسات بین‌المللی و سازمان‌های غیر حکومتی برنامه‌های آگاهی‌دهی عامه را از ۲۲ مورد در جریان دوره گزارش‌دهی قبلی، به ۲۱۰ مورد در سال ۲۰۱۷ افزایش دادند که تعداد مستفید شدگان از آن تقریباً به ۱۶۵۰۰ تن می‌رسد. همچنان، حکومت ملا امامان مساجد را برای افزایش آگاهی دهی عامه از طریق خطابه‌های هفته وار، تشویق و ترغیب کرده است.

در دسامبر ۲۰۱۷، وزارت دفاع پالیسی محافظت اطفال در برخوردهای مسلحانه برای اردوی ملی افغانستان را وضع کرد که حقوق اطفال و منع استخدام اطفال را تعریف نموده و برای نظارت و تنفیذ، گزارش‌دهی خشونت‌ها، نجات و مراقبت اطفال ذیدخل در درگیری‌های مسلحانه طرز‌العمل‌هایی را در خود می‌گنجاند. در سپتامبر ۲۰۱۷، وزارت داخله قطعه محافظتی اطفال را ایجاد کرد، و تعداد این قطعه را به ۲۲ در سراسر کشور بلند برد تا از استخدام و گماشتن اطفال در صفوف نیروهای امنیتی جلوگیری شود. طبق اظهارات یک مؤسسه بین‌المللی، قطعه محافظتی اطفال از ماه اپریل الی جون سال ۲۰۱۷ از استخدام ۷۹ طفل جلوگیری کرده است. حکومت به تلاش‌های خود برای ایجاد پلان‌های توزیع تذکره‌های برقی را که برای مدت طولانی به تعویق افتاده، ادامه داده است. حکومت با همکاری ملل متحد پلان عمل و پالیسی برای ادغام مجدد عودت‌کننده گان افغان و بیجاشدگان داخلی را مورد استفاده قرار داده است؛ اما، توانایی حکومت برای کمک با اشخاص آسیب پذیر، به‌شمول بیش از ۶۰۰۰۰۰ تن عودت‌کننده با اسناد و بدون اسناد از پاکستان و ایران در سال ۲۰۱۷، محدود و متکی به مساعدت‌های جامعه بین‌المللی باقی مانده است. حکومت برای کاهش تقاضای تجارت جنسی یا کار اجباری هیچ اقدامی نکرده است.

خلاصه وضعیت قاچاق انسان

همانطور که در پنج سال گذشته گزارش گردیده، افغانستان کشور مبدأ، راه عبور و مقصد برای مردان، زنان و اطفالی می‌باشد که در معرض قاچاق انسان به‌منظور کار اجباری و بهره‌کشی جنسی قرار گرفته اند. تعداد قضایای داخلی قاچاق انسان نسبت به قضایای قاچاق فراتر از سرحدات کشور، بیشتر می‌باشد. مردان، زنان و اطفال در افغانستان در وظایف و مشاغل ضمانت شده مورد بهره‌کشی قرار می‌گیرند، طوری که پذیرفتن یک دین یا قرضه ابتدایی به‌حیث پیش شرط استخدام بر کارگر تحمیل می‌شود و در نتیجه از سایر اعضای فامیل، حتی در بعضی موارد از چندین نسل بهره‌کشی کاری صورت می‌گیرد. تعداد زیاد فامیل‌ها در افغانستان وجود دارند که در صنعت خشت‌سازی در مناطق شرقی افغانستان مادام‌العمر مورد بهره‌کشی کاری قرار دارند. اکثریت قربانیان قاچاق انسان در افغانستان را اطفالی تشکیل می‌دهد که در کارگاه‌های قالین‌بافی و خشت‌سازی، خدمت خانگی، فحشا به‌هدف کسب پول، گدایی، کشت خشخاش،

معادن نمک، قاچاق مواد مخدر فراتر از سرحدات کشور و دستیاری یا کلینری رانندگان لاری‌ها، مورد بهره‌کشی کاری قرار دارند. بعضی فامیل‌های افغان به‌طور آگاهانه و عمدی اطفال خویش را برای بهره‌کشی جنسی، به‌شمول بچه‌بازی به فروش می‌رسانند که تعدادی از مقامات و مامورین حکومتی ملکی و نظامی نیز در آن شامل است. گزارش‌های متعدد حاکی از اخذ رشوه و یا استفاده از روابط توسط مامورین تطبیق‌کننده قانون، خرنوالان، و قضات به‌خاطر رهایی مرتکبین فعل بچه‌بازی و فرار از مجازات، وجود دارد. بعضی اوقات فامیل‌هایی که تریاک کشت کرده اند، اطفال خود را به‌فروش می‌رسانند تا قروض قاچاقبران تریاک را تهیه کنند. اطفال در پرورشگاه‌ها از سوی حکومت نظارت می‌شوند، اما توسط مؤسسات غیر حکومتی اداره و تمویل می‌شوند که گاه‌گاه در معرض قاچاق قرار می‌گیرند. اعضای گروه اقلیت شیعه هزاره از قربانیان بهره‌کشی برای کار اجباری بوده اند. عودت‌کنندگان افغان از کشور های پاکستان و ایران و بیجاشدگان داخلی در معرض بهره‌کشی جنسی و کارهای اجباری قرار می‌گیرند.

در بیشتر موارد مردان، زنان و اطفال در افغانستان به شخص رابط یا واسطه پول می‌پردازند تا در یافتن وظایف و مشاغل در ایران، پاکستان، هند، اروپا یا امریکای شمالی، با آن‌ها کمک کنند؛ تعدادی از همین اشخاص رابط یا واسطه، افغان‌ها را جبراً به کار یا فحشا وادار می‌کنند. زنان و دختران افغان در پاکستان، ایران، و هند به‌شمول ازدواج‌های اجباری در ایران و پاکستان، در معرض بهره‌کشی جنسی و کار اجباری قرار می‌گیرند. پسران و مردان افغان در بخش‌های زراعتی و ساختمانی کشورهای ایران، پاکستان، یونان، ترکیه و دول خلیج در معرض بهره‌کشی کار اجباری و اسارت قرضه یا وام ابتدایی قرار می‌گیرند. پسران، مخصوصاً آنهایی که بدون داشتن همراه سفر می‌کنند، بیشتر آسیب‌پذیراند. تعدادی از پسران افغان بعد پرداخت پول هنگفت برای عبور قاچاقی به کشور یونان، در معرض بهره‌کشی جنسی قرار می‌گیرند. بنابر گزارشات، حکومت ایران و سپاه پاسداران انقلاب اسلامی مهاجرین افغان، به‌شمول پسران ۱۲ ساله را جبراً به پیوستن در صفوف ملیشه‌هایی که از طرف آن‌ها تمویل و اداره می‌شوند، و اشتراک در جنگ سوریه وادار می‌کنند، و در صورت انکار آنها را به گرفتاری و اخراج به افغانستان تهدید می‌کنند.

حکومت و گروه‌های مسلح حکومتی در افغانستان اطفال را طور غیر قانونی استخدام کرده و از آن‌ها در امور نظامی و غیر نظامی کار می‌گیرند. گروه‌های مسلح غیر حکومتی، اکثراً طالبان، و سایرین مانند گروه دولت اسلامی داعش - خراسان، مسئولیت بیشترین استخدام اطفال و بهره‌کشی از آنان را به‌عهده دارد. گروه‌های شورشی جبراً اطفال را به‌حیث حمله‌کنندگان انتحاری استخدام و استفاده می‌کنند. طالبان با استفاده از تعالیم مذهبی و نظامی به اطفال آموزش داده و چگونگی استفاده از سلاح‌های کوچک و مواد منفجره دست‌ساز را یاد می‌دهند. تعدادی از فامیل‌ها در مقابل فرستادن اطفال شان به مکاتب تحت اداره طالبان، پول نقد دریافت می‌کنند. اطفال از مناطق دوردست به‌خصوص در مناطق تحت کنترل طالبان، مشخصاً در معرض آسیب‌پذیری استخدام قرار دارند. گروه‌های مسلح حامی حکومت، پولیس محلی و ملی از اطفال در امور نظامی و غیر نظامی، به‌حیث خدمه‌های شخصی، کارمند حمایتی و محافظ استفاده می‌کنند. در بعضی موارد، اردوی ملی افغانستان، ریاست امنیت ملی و پولیس سرحدی افغانستان نیز اطفال

را گماشته است. گزارش هایی مبنی بر زیدخل بودن تعدادی از منسوبین نیروهای امنیتی افغان و سایر گروه های غیر حکومتی در بهره کشی جنسی از پسران و دختران جوان، وجود دارند.

گزارش هایی در باره بهره کشی جنسی زنان و دختران فلیپینی، پاکستانی، ایرانی، تاجکستانی، سری لانکایی و چینایی، در افغانستان وجود دارد. بعضی از شرکت ها و ادارات کاریابی، کارگران خارجی، به شمول اتباع کشورهای سری لانکا، نیپال، هند، ایران، پاکستان و تاجکستان را به بهانه فرصت های کاری با معاش زیاد، به سوی افغانستان می کشانند؛ استخدام کنندگان این مهاجرین را بعد از رسیدن به مقصد، وادار به کار اجباری می کنند.